

han pålægge vedkommende kommune at rejse disciplinærsag.““

Ingen bemærkninger.

Ud over de i justitsministerens skitse foreslåede ændringer skal jeg henstille, at der i lovforslaget indsættes en bestemmelse om, at ændringerne i ombudsmandsloven først træder i kraft f. eks. den 1. januar 1960, således at der er rimelig tid til udarbejdelse og vedtagelse af de nødvendige ændringer i instruksen og til tilvejebringelse af fornøden medhjælp m. v.

I det af justitsministeren den 30. januar 1959 fremsatte forslag til ændring i ombudsmandsloven er det foreslået, at revisionsbestemmelsen i lovens § 15 ophæves.

Under hensyn til at det må forventes, at der ved loven administration kan opstå problemer, der kan gøre revision af enkelte bestemmelser ønskelig, skal jeg henstille, at § 15 ikke ophæves, og at der i paragraffen indføjes en bestemmelse om revision af loven efter et passende åremål.

På mødet den 22. april 1959 drøftedes spørgsmålet om, hvorvidt adgangen i § 6, 1. pkt., til at klage til ombudsmanden bør begrænses, således at en sag ikke skal kunne indbringes af „enhver“, men kun af personer, der har en særlig interesse i sagen.

Efter de hidtidige erfaringer er det meget sjældent, at en person klager i en ham helt uvedkommende sag. Den gældende ordning har en positiv folkelig værdi og giver efter min opfattelse ikke anledning til betænkelighed, da ombudsmanden ifølge ombudsmandslovens § 6, 3. pkt., selv afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til at indlede en undersøgelse.

Skulle udvalget imidlertid finde en begrænsning i klageadgangen ønskelig, må jeg henlede opmærksomheden på, at man i hvert fald ikke bør indskrænke klageadgangen til kun at omfatte personer, der har en „*retlig*“ interesse“ i sagen, da det må forventes, at det i den civile retspleje udbyggede begreb vil kunne virke ind på forståelsen af ombudsmandsloven, således at klager kun vil kunne indgives af personer, der har en sådan interesse i sagen, at de ville kunne optræde som procespart vedrørende den pågældende sag.

Man kan derimod overveje at indskrænke klageadgangen til personer, der har en

„*rimelig*“ interesse“ i at klage over vedkommende forhold. En sådan afgrænsning er imidlertid uden større reel betydning.

I anledning af et til mig i det ærede udvalg stillet spørgsmål om omfanget af klager under den gældende ordning vedrørende kommunale forsorgsafgørelser m. v. skal jeg endelig bemærke følgende:

Socialministeriet har på forespørgsel oplyst, at det ikke har nogen oversigt over, i hvilket omfang de af de kommunale myndigheder i henhold til folkeforsikringsloven og loven om offentlig forsorg truffne afgørelser indbringes for amterne. Ministeriet har samtidig givet følgende oplysninger om antallet af indkomne klager over amternes afgørelser i sager vedrørende de kommunale myndigheders beslutninger i henhold til de nævnte love:

	1956	1957	1958
påklagede afgørelser vedrørende forsorgsloven...	181	146	176
påklagede afgørelser vedrørende folkeforsikringsloven.....	106	238	216
I alt...	287	384	392

For at få et overblik over, hvor mange klager amterne modtager over de kommunale myndigheders afgørelser i henhold til forsorgsloven og folkeforsikringsloven, har jeg rettet henvendelse til Ålborg amt, Åbenrå-Sønderborg amt, Thisted amt og Holbæk amt, hvorfra jeg har modtaget følgende oplysninger:

<i>forsorgsloven:</i>	1956	1957	1958
Ålborg amt.....	176	187	165
Åbenrå-Sønderborg amt..	71	59	67
Thisted amt.....	43	61	47
Holbæk amt.....	63	65	60
de 4 amter i alt...	353	372	339

<i>folkeforsikringsloven:</i>	1956	1957	1958
Ålborg amt.....	72	86	74
Åbenrå-Sønderborg amt..	36	32	42
Thisted amt.....	31	41	35
Holbæk amt.....	20	22	18
de 4 amter i alt...	159	181	169

Det bemærkes, at amterne og socialministeriet på grund af den korte tid, der har